

CONTRIBUȚIA ARHEOLOGIEI BUCUREȘTENE LA CUNOAȘTEREA ISTORIEI CAPITALEI, A PATRIEI

—dr. PANAIT I. PANAIT—

În anul 1861 vedea lumina tiparului, sub semnătura arh. D. Berindei, primul studiu de-sine-stătător privind istoria Bucureștilor. În cei 117 ani care au trecut de atunci istoriografia Capitalei a înregistrat o continuă dezvoltare, situându-se astăzi în fruntea istoriei locale românești, parte componentă a istoriei patriei. Volume de sinteză, sau de documente, numeroase studii, comunicări și note, reflectă aspectele majore ale evoluției locuirii omenești pe acest teritoriu din cele mai vechi timpuri până în zilele noastre. Un aport remarcabil în acest domeniu l-au adus izvoarele arheologice.

În pofida multitudinii stațiunilor străvechi sau medievale risipite pe toate cursurile de ape ce scaldă pământul Bucureștilor, teritoriul acesta s-a înscris mai târziu în câmpul de lucru al arheologilor. Începătorii acestor științe, șezători în Capitală în primele decenii ale secolului al XIX-lea, preferă monumente păstrate pe malurile Dunării sau în zonele subcarpatice. Atît banul Mihalache Ghica cît și Vladimir de Blarenberg, Cezar Bolliac, N. Mavros, Alex. Obobescu ș.a. nu înregistrează în câmpul lor de preocupări științifice urmele de viață străveche sau vechi din centrul Cîmpiei Române. Meritul de a consemna descoperirea unor obiecte păstrate în pămînt a revenit colonelului D. Papazoglu care în modesta sa broșură „*Istoria începutului orașului București*”, tipărită în 1870, consemna descoperirea cîtorva obiecte în zona Curții Vechi. Omul de știință chemat să deslușească semnificațiile unor piese surprinse cu prilejul amenajării instalațiilor hidrotehnice de la Arcuda, va fi prof. Grigore Tocilescu. Era sfîrșitul secolului al XIX-lea cînd universitarul bucureștean primea din partea lucrătorilor de la Arcuda, loc de pe malul Dimboviței, cîteva obiecte din lut. Acestora li s-au alăturat două ciocane de piatră, o gresie de ascuțit, două greutatea pentru războiul de țesut ș.a. găsite în Dealul Spirii, piese intrate după aproape o jumătate de veac în patrimoniul Muzeului municipal. Pe baza acestor restrînse vestigii G. I. Ionescu-Gion concluziona, la începutul voluminoasei sale monografii, că „*Bucureștii au fost o stațiune preistorică*”¹. Teza sa pornea și de la o vagă afirmație a lui Alexandru Odobescu care atribuia gorganul, de pe malul stîng al Dimboviței, din apropierea podului Izvor, unor oameni sălășluiți cu mii de ani în urmă „*printre stuful mlaștinilor Cișmigiului*”².

La începutul secolului nostru preocupările pentru arheologia bucureșteană se mențin sporadice. Se remarcă totuși studiul, adiacent arheologiei, al prof. Sabba Ștefănescu privind structura geologică a regiunii București, în care sînt luate în discuție și unele eșantioane de floră și faună fosile, semnalate la Ciurel și Cotroceni³.

Etapa hotărîtoare în definirea arheologiei bucureștene începe cu șase decenii în urmă. Capitala statului unit atrage atenția unor oameni de știință care constată că teritoriul acesta din centrul Cîmpiei Române tezaurizează monumente de o certă valoare. „*Ultimele noastre săpături în șesul muntean — seria Vasile Părvan — au dat la iveală un fapt aproape surprinzător. Valea Dunării și a afluenților săi a fost pătrunsă în chipul cel mai intens de expansiunea grecească tocmai în vremea lui Burebista și a succesorului lui, adică în a treia perioadă a Latène-ului dac. Ai impresia, chiar în regiuni mai depărtate, ca București, Ploiești, Turnu Măgurele, că te găsești tot în teritoriul rural al vreunui oraș grecesc de pe litoralul trac*”⁴. Marele om de știință, creator al ilustrei școli de arheologie românească, beneficia la data redactării „*Geticii*” sale, publicată în 1926, de cîteva descoperiri importante făcute la București și în împrejurimi. Este de fapt vremea descoperirilor de suprafață ale lui C. S. Nicolăescu-Plopșor de pe malurile Colentinei și de la Băneasa, a semnalării stațiunii „*Ziduri între Vii*” de către D. V. Rosetti urmată de catalogarea monumentelor de la Tei, Bucureștii-Noi, Dudești, Jilava ș.a. Arheologia românească este angajată în exploatarea siturilor din Cîmpia munteană: Tinosul cercetat de Ecaterina Dunăreanu-Vulpe și Radu Vulpe, Glina de către Ion Nestor, Sultana, măgura Gumelniței de la Oltenița, Boian, aflată în studiul lui Vladimir Dumitrescu, Gh. Ștefan ș.a.⁵ Această perioadă de puternică emulație s-a reflectat favorabil asupra istoriei patriei în general, și a Bucureștilor în special. Loturile de materiale aduse în Capitală ofereau posibilitatea verificării obiectelor tot mai numeroase care se anunțau în escavațiile nisipăriilor și ale gropilor pentru cărămidă devenite frecvente pe cursul Dimboviței și al

³ Sabba Ștefănescu, *Stratele geologice din regiunea Bucureștilor*, „Buletinul Societății geografice române”. 1, XXVIII, 1907, p. 1—16.

⁴ Vasile Părvan, *Dacia*, București, 1958, vezi și Vasile Părvan, *Getica*, București 1926, p. 219.

⁵ Dinu V. Rosetti, *Importanța cercetărilor arheologice bucureștene din perioada 1923—1948*, în „București, IX,” București, 1972, p. 51.

¹ G. I. Ionescu-Gion, *Istoria Bucureștilor*, București, 1899 p. 4.

² Al. Odobescu, *Scrieri literare și științifice*, II, p. 268.

Colentinei. În perioada 1923–1948 au fost întreprinse săpături în 36 stațiuni bucureștene⁶, rezultatele având o importanță deosebită. Arheologii Ion Nestor, Vladimir Dumitrescu, D. V. Rosetti, M. Petrescu-Dimbovița, au dovedit, prin investigațiile și studiile lor, semnificația monumentelor arheologice bucureștene. Au fost abordate atunci vestigiile datînd din paleoliticul superior găsite la Bucureștii-Noi⁷, s-au cercetat și publicat monumentele gumelnițene de la Vidra, s-au identificat cele două culturi Glina III și Tei aparținînd epocii bronzului, au fost făcute publice descoperirile hallstattiene de la Ciurel ca și acelea geto-dace de la Popești-Leordeni, Snagov, Popești-Novaci ș.a. Dar ceea ce sporește valoarea arheologiei bucureștene interbelice este preocuparea timidă la început, privind cunoașterea mileniului I e.n. În acest sens se cuvin a fi menționate săpăturile de la Dămăroaia care au permis identificarea unei așezări din sec. VI–VII și a unor locuințe din sec. IX–XI, datele din nefericire eronate. Vor trece cîteva decenii de cercetări asidue cu puternice controverse științifice, pentru ca monumentele culturii autohtone din sec. IX–XI, semnalate printre primele stațiuni din cîmpie la București, să ateste una dintre cele mai importante etape ale istoriei românilor. Puține centre arheologice din țară desfășurau o activitate atît de cuprinzătoare în domeniul științei arheologice ca Bucureștii. Sfera preocupărilor se restringea atît asupra siturilor străvechi sau vechi cît și a unor monumente medievale. Sînt cunoscute în acest sens săpăturile de la Snagov, Plumbuita, Golești, Cetățeni ș.a.

Fără îndoială abordîndu-se un asemenea front de lucru se creau fisuri în privința aprofundării unor studii. De aici discuțiile, uneori vehemente, în revistele de specialitate. Dar dincolo de aceste aspecte firești într-un climat de cercetare se încetățenea ideea valorii arheologice a acestui teritoriu, pe care înaintașii nu o surprinseseră. Totodată se crea un patrimoniu muzeistic care prin intermediul expoziției era pus la dispoziția opiniei publice, a istoricilor vremii. Și cei mai mulți dintre aceștia, începînd cu Nicolaie Iorga, P. P. Panaitescu, C. C. Giurescu ș.a. au folosit izvorul arheologic bucureștean la demonstrarea continuității de viață pe pămîntul românesc. Aceasta era moștenirea cu care se investea Șantierul arheologic București în 1953, organism care trebuia să depășească ceea ce Muzeul municipal și unii arheologi ai Institutului de specialitate își propuseseră pînă acum, se născuse din schimbarea concepției de cercetare și din tematica mult mai cuprinzătoare. În fond, noul colectiv alcătuit din prestigioși oameni de știință își asuma misiunea de a cerceta nu o anumită epocă sau cultură, ci întregul proces de locuire omenească, din cele mai vechi timpuri pînă în pragul orînduirii moderne⁸.

Colectivul cuprindea, în 1953, 7 arheologi, 4 istorici, 2 numismați, 1 arhitect și 13 studenți. Asigurau, prin competența lor buna desfășurare a cercetării: arheologii D. Berciu, Vlad Zirra, Gheorghe Cantacuzino, D. V. Rosetti, S. Morintz, E. Comșa, M. Constantiniu; istoricii Ion Ionașcu, responsabil al șantierului, Gh. T. Ionescu, Gh. Astancăi, Letiția Lăzărescu-Ionescu; numismații Bucur Mitrea și Octavian Iliescu, arh. Horia Teodoru.

În prima sa campanie începută acum 25 de ani, Șantierul arheologic București a supus investigației 16 obiective, cele mai importante grupîndu-se în jurul marilor ansambluri arhitectonice de la Radu Vodă și Mihai Vodă, Curtea Veche precum și la Giulești și Crîngași⁹. A fost cel mai bogat și divers program de lucru anual pe care l-a înregistrat Șantierul arheologic București pînă în prezent. Din 1953 șantierul și-a desfășurat activitatea

în mod permanent, atît prin campaniile anuale, cît și prin cercetări de suprafață, intervenții de salvare, publicarea de rapoarte, studii, lucrări monografice. În acest sfert de secol au fost cercetate peste 75 stațiuni, unele cuprinzînd două sau mai multe așezări, 6 aflate în țară¹⁰. Lotul cel mai numeros îl formează obiectivele medievale (cca 60) urmate de acelea din mileniul I în număr de cca 40, așezările din epoca bronzului 14, cele geto-dacice 9, neolitice 7, hallstattiene 3 și paleolitice 2. În total Șantierul arheologic București a studiat, pînă în prezent, pe teritoriul Capitalei, cca 145 așezări și monumente medievale. Ritmul anual de lucru oscilează, în ultima perioadă, între 7 șantiere în 1964 și 10 șantiere în 1977 și 1978, la care se adaugă intervențiile scurte de salvare pe șantierele de construcții. Analizate în funcție de dispunerea lor pe harta municipiului, 55% din obiectivele cercetate se aflau în vatra medievală și 45% în spațiul periferic al actualului teritoriu administrativ. În general toate cursurile de apă au stat în atenția arheologilor, ponderea revenind Dimboviței și Colentinei.

Din enunțarea acestor date rezultă că pămîntul Capitalei a fost locuit de om în toate marile epoci înregistrate de societate în continua ei dezvoltare. Unelte din piatră cioplită de la Pantelimon au fost pînă de curînd printre puținele mărturii privind paleoliticul inferior în centrul Cîmpiei Române. Descoperirile din ultimii ani de la Ciurpereni (Turnu-Măgurele) aduc, așa cum a dovedit arheologul V. Boroneanț, noi date privind această lungă etapă a procesului de antropogeneză. Mai frecvente sînt descoperirile din paleoliticul mijlociu și cel superior, printre acestea găsindu-se și frumoasa lamă răzuitor semnalată pe dealul Mihai Vodă. Ea poate fi considerată, pînă la noi descoperiri, cea mai veche unealtă cunoscută în vatra propriu-zisă a orașului medieval. Începînd cu epoca pietrei șlefuite teritoriul Bucureștilor înregistrează mărturii de locuire stabilă a colectivităților umane. Argumentele în acest sens au fost obținute de către dr. E. Comșa prin cercetările de la Malul Roșu, din cartierul Dudești, unde s-au studiat resturile unor locuințe ușor adîncite în pămînt. Una din vechile culturi ale acestei epoci va purta numele haltei CFR Bolintineanu din vecinătatea Lacului Tei, unde a fost reperată prima oară. Creația materială și spirituală a făuritorilor acestei culturi va sta la baza culturii Boian, căreia îi aparțin stațiunile Giulești, Vidra, Glina ș.a. Cea mai importantă descoperire privind această perioadă s-a făcut la Căldăraru, pe malul actualului lac Cernica. Prof. Gh. Cantacuzino, S. Morintz și colectivul de specialitate, au cercetat cu această ocazie așezarea și necropola neolitică alcătuită din peste 370 de morminte, una dintre cele mai mari necropole neolitice din sud-estul Europei. Inventarul funerar alcătuit din obiecte de podoabă, arme, unelte, prezintă o valoare excepțională. Raportul cronologic între *culturile Boian* și *Gumelnița* a reieșit suficient de concludent din stratigrafia stațiunilor Glina și Vidra.

Dacă monumentele epocii bronzului erau mai de mult timp cunoscute, ceea ce a adus nou Șantierul arheologic București a fost descifrarea unor faze ale culturii Tei, de către V. Leahu¹¹, cu implicații privind întreaga ei arie de răspîndire, sau precizarea unor moșteniri gumelnițene, în ceramica Glina III. De veche tradiție în preocupările arheologilor din Capitală, studiile privind epoca fierului au ocupat un loc aparte. Monumentele acestei civilizații sînt reperate atît în centrul orașului cît și pe colinele de la Mihai Vodă, Radu Vodă, Piscului, în unele cartiere mai îndepărtate. Civilizația geto-dacă de pe teritoriul Bucureștilor, indisolubil legată de centrul Argedava, cercetat de Radu, Ecaterina și Alexandru Vulpe, se înscrie în aria largă a Latênului danubian. O importanță deosebită prezintă cele 8 tezaure de monede, sau monede și obiecte de podoabă, ce au aparținut locuitorilor geto-daci de pe actualul teritoriu al Capitalei.

⁶ Ibidem, p. 53.

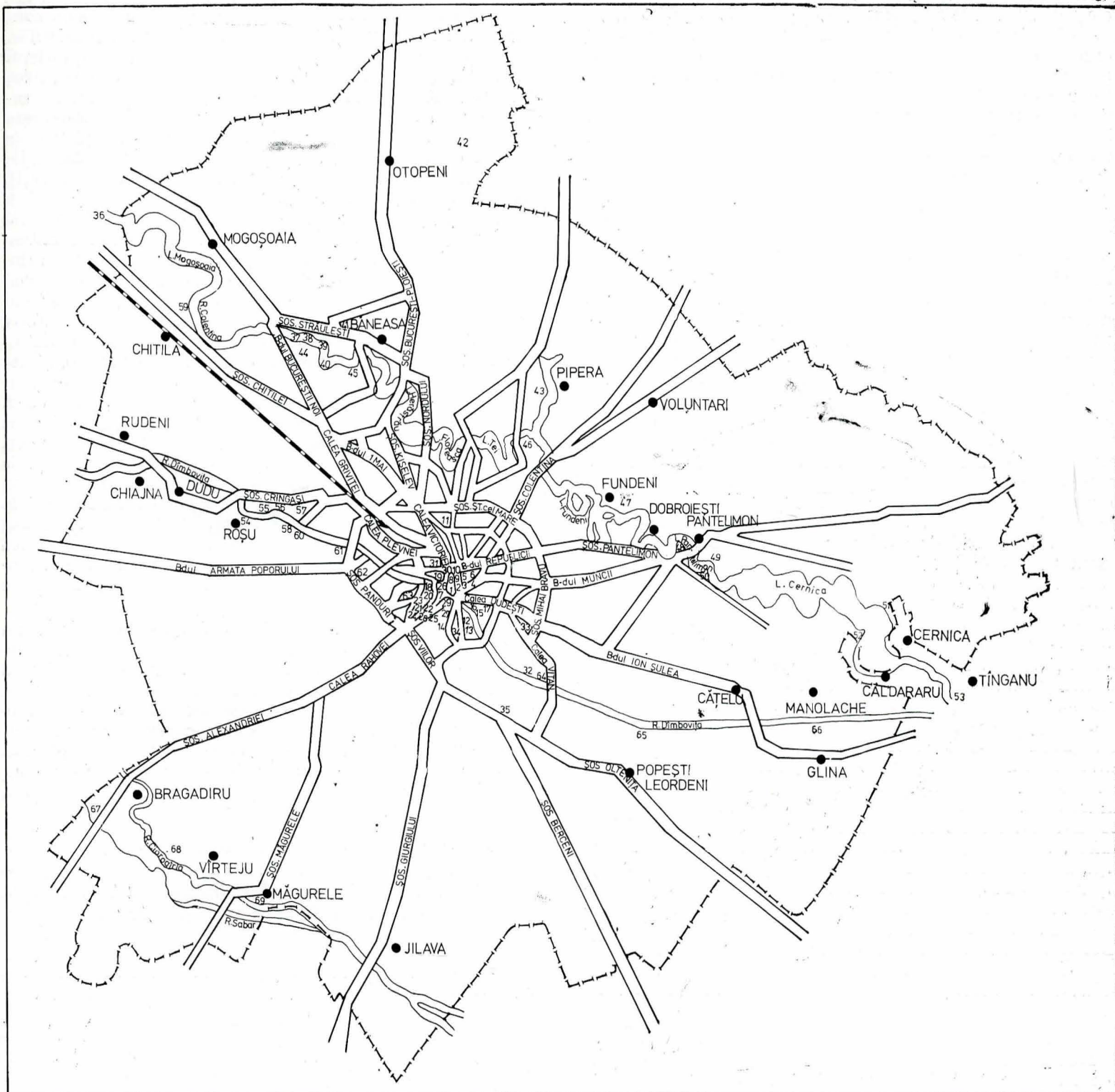
⁷ D. Berciu, *Le paléolithique et le mésolithique en Roumanie*, „Buletinul Institutului Român”, Sofia I, 1941 nr. 2, p. 583.

⁸ O contribuție însemnată în identificarea obiectivelor ce trebuiau cercetate au adus Gh. Ștefan, B. Mitrea și Gh. Astancăi, directorul Muzeului de istorie a municipiului București.

⁹ Rapoartele de cercetare au fost publicate în volumul *București. Rezultatele cercetărilor arheologice, istorice și numismatice*, București, 1954, precum și în volumul *Bucureștii de odinioară*, București, 1959, sub redacția prof. univ. Ion Ionașcu.

¹⁰ Studii și rapoarte publicate în „Cercetări arheologice în București”, București, 1963; idem vol. II, București 1965, precum și în Anuarul „București. Materiale de istorie și muzeografie”, I–IX, București, 1964–1972.

¹¹ Valeriu Leahu, *Cultura Tei*, Muzeul de istorie a municipiului București, 1973.

1. Zona Curtea Veche : Palatul Voievodal, Hanul Manuc, Biserica Curtea Veche, Cafeneaua Veche, str. Soarelui, Pasajul Francez, B-dul 1848, Hanul Gabroveni, Hanul cu Tei, str. Blănari, str. Smîrdan	21. Biserica Sf. Nicolae	45. Dămăroaia
2. Str. Patria	22. Mănăstirea Antim	46. Palatul Ghica-Tei
3. Biserica Sf. Gheorghe Vechi	23. Biserica Sf. Apostoli	47. Fundeni
4. B-dul G. Coșbuc	24. Schitul Maicilor	48. Pantelimon
5. Biserica Sf. Gheorghe Nou	25. Calea Rahovei	49. Pantelimon Lac
6. Biserica Răzvan	26. Casa feudală de la Mihai Vodă	50. Cătești Nou
7. Biserica Sf. Dumitru-Poșta	27. Dealul Marii Adunări Naționale	51. Cernica
8. Palatul Șuțu	28. Str. Apolodor	52. Căldăraru
9. Colțea	29. Piața Națunilor Unite	53. Tînganu
10. Biserica Sf. Sava	30. Zlătari	54. Roșu
11. Biserica Visarion	31. Piața Sălii Palatului R. S. România	55. Biserica Giulești
12. Ansamblul Radu Vodă	32. Dudești	56. Giulești-Sat
13. Biserica Bucur	33. Foișorul Mavrocordăților	57. Crîngăși
14. Biserica Flămînda	34. Biserica Slobozia	58. Militari-Cimpul Boja
15. Str. Aurerei	35. Ansamblul Văcărești	59. Chitila
16. Biserica Sirbi	36. Buciumeni	60. Ciurel
17. Dobroteasa	37. Străulești-Măicănești	61. Grozăvești
18. Ansamblul Mihai Vodă	38. Străulești-Lunca	62. Cotroceni
19. Gorganul Sf. Ilie	39. Alba	63. Dealul Spirii
20. Curtea Nouă	40. Străulești-La Stejar	64. Vitan
	41. Băneasa	65. Popești-Leordeni
	42. Otopeni	66. Glină
	43. Pipera	67. Bragadiru
	44. Bucureștii Noi	68. Virteju
		69. Măgurele

Cele mai valoroase sînt tezaurul de la Herăstrău, alcătuit din brățări, colier și lanț de argint, monede, falere din argint aurit, și tezaurul de la Virteju format din 299 piese de argint, publicat cu un amplu comentariu de către Bucur Mitrea. În ultimii ani au fost descoperite, cu prilejul unor lucrări edilitare, tezaurile de la Militari și Vitan. Numeroase obiecte atestă legături multiple cu Imperiul Roman. Este de remarcat faptul că cel mai vechi izvor scris, cunoscut pînă acum la București, este un fragment de inscripție romană.

Contribuția fundamentală a Șantierului arheologic București constă în precizarea continuității de viață a populației autohtone în mileniul I e.n. Descoperirile de la Militari (Cîmpul-Boja) făcute de V. Zirra și Gh. Cazimir au demonstrat, prin campaniile din 1958—1960, existența unei așezări din sec. III e.n. bogată în obiecte de factură romană și în vase geto-dace. Secolului următor, studiat cu predilecție de M. Constantiniu, îi aparțin monumentele arheologice de la Fundeni, Străulești, Crîngași, Șindrilița, Curtea Veche. etc. În cinci din aceste stațiuni au fost descoperite unul sau mai multe cuptoare de ars oale. Astăzi nu mai poate fi nici un dubiu asupra caracterului sedentar, autohton, al creatorilor acestei civilizații. După cum se știe sec. VI—VII înregistrează la București o concentrare de așezări stabile. Sînt reperate pînă acum peste 15 sate, parte dintre ele amenajate pe vechile vetre ale sec. III—IV e.n. Deși beneficiem de unele mărturii privind sec. VIII, în prezent nu putem urmări în mod sigur legătura între faciesul Ciurel-Ipotești-Cîndești și cultura sec. IX—XI. Este una din lacunele și în același timp obligațiile colectivului Șantierului arheologic București pentru viitorii ani. Surprinderea acestor verigi, posibilă în lumina recentelor descoperiri de la Bragadiru și Străulești-Măicănești, va duce la reconstituirea integrală a succesiunii în timp a societății autohtone în spațiul geografic ocupat de București. De fapt una din concluziile esențiale către care conduc descoperirile de pînă acum de la Izvorul-Giurgiu sau de la Obirșia-Nouă este legătura directă între civilizația sec. VIII cu aceea a veacurilor următoare. Veacuri care indică o evidentă sporire a factorului demografic îndeosebi aici în centrul Cîmpiei Române, unde se cunosc 35 vetre de sate. Cea mai întinsă așezare pare a fi aceea de la Curtea Veche, ale cărei locuințe apar de la Piața Națiunilor Unite pînă înspre podul Șerban Vodă și Institutul medico-legal. Teritoriul Bucureștilor poate fi considerat un punct de referință privind stadiul dezvoltării economice și demografice în sec. IX—XI.

Un capitol aparte al programului de lucru în domeniul arheologiei bucureștene l-a constituit originea orașului. În

literatura de specialitate această problemă stăruie cu consecvență în studiile multora dintre istoricii Bucureștilor. Pentru a depăși impasul puținelor izvoare scrise, Șantierul arheologic București și-a propus, încă din 1953, elucidarea acestui aspect. Rezultatele remarcabile suscitînd însemnate eforturi științifice și materiale sînt îndeobște cunoscute¹². Cel de al XIV-lea secol înregistra în centrul de astăzi al orașului o mică cetate din cărămidă, înconjurată de sate cercetate la Măicănești, Grozăvești, Lupești, Ciurel și la Mănești. Peste fundațiile acestei cetăți Vlad Tepeș va înălța, în 1458—1459, cetatea sa din piatră. Ambele construcții, integrate acum în originalul Muzeu Curtea Veche, reprezintă contribuții la cunoașterea arhitecturii românești din sec. XIV—XV. Din 1953 și pînă în 1978 un număr de peste 30 de monumente laice și religioase au fost studiate arheologic de către un larg colectiv alcătuit din P. I. Panait, M. Turcu, A. Ștefănescu, C. Tico, R. Ciuceanu. Arheologia a devenit un partener indispensabil în opera de restaurare a unor ansambluri arhitectonice ca Antim, Văcărești, Cotroceni, Ghica-Tei, hanurile Manuc, Tei, Gabroveni, etc. Recentele săpături de la Curtea Nouă au condus la dezvelirea unor încăperi și fundații ale etitoriei lui Alexandru Ipsilanti și ale urmașilor săi. De asemenea intervențiile pe șantierul METROU, pe șantiere de construcție ca acelea de la Grozăvești, Dealul Spirii, Vitan, Zlătari etc. au dus la salvarea unor obiecte valoroase. De fapt toate acestea subliniază una din trăsăturile majore ale arheologiei contemporane: legarea ei directă de marile comandamente ale prezentului.

Acest bogat program de lucru a beneficiat de sprijinul material larg al Consiliului Popular al municipiului, de încrederea Comisiei naționale a patrimoniului cultural național, de colaborarea cu Institutul de Arheologie și centrul de cercetări antropologice, cu Facultatea de Geografie-Geologie a Universității București. În ultimele campanii cercetarea este nemijlocit legată de participarea studenților și cadrelor didactice ale Facultății de Istorie, a elevilor unor licee din București și din unele localități învecinate.

Întregul tezaur de date, monumente, obiecte, demonstrează că și acest pămînt, pe care s-a constituit capitala patriei, aidoma unui simbol al aspirațiilor întregului popor, este o străveche vatră de civilizație și cultură.

¹² Panait I. Panait, Aristide Ștefănescu, *Muzeul Curtea Veche*, București, 1973.

AȘEZAREA GETO-DACĂ DESCOPERITĂ ÎN CARTIERUL BUCUREȘTII NOI

dr. MIOARA TURCU

Pe malurile riurilor (Dimbovița, Colentina, Ciorogirla și Sabar) ce străbat teritoriul municipiului București, o serie de așezări geto-dace demonstrează, prin multitudinea lor, o intensă viață a acestor meleaguri. Dintre locuirile datînd din a doua epocă a fierului face parte și aceea descoperită în cartierul Bucureștii Noi. Semnalată pe malul drept al Colentinei — unde riul cotește formînd noul lac Grivița — prin lucrările regionale C.F.R. București, începute în luna iunie 1974, în vederea amenajării unui parc și strand, așezarea punea în evidență fragmente din chirpic provenind de la pereții locuințelor, bucăți mari de vetre, piese ceramice. Era cert că teritoriul adăpostește o stațiune arheologică, a cărei investigare se impunea cu stringență¹.

¹ Existența vestigiilor geto-dace și feudale a fost sesizată de dr. Panait I. Panait, arheolog, șef de secție la Muzeul de istorie a municipiului București.

Într-o primă fază a campaniei de cercetări s-a procedat la salvarea, pe cît a fost posibil, a locuințelor afectate direct de lucrările de amenajare.

Pe latura de vest a terasei, lucrările amintite au atins o așezare feudală (secolele XIV—XVII) din care a putut fi delimitat conturul a două bordeie (notate B 1 și B 2) în mare parte răscolite. Pe aceeași parte a terasei a fost surprinsă o vatră feudală, care a făcut parte — probabil — dintr-o locuință (notată B 10). Pe restul suprafeței terasei au fost depistate și cercetate, pe cît a permis ritmul alert al lucrărilor edilitare, urmele unei așezări Latene, de care ne vom ocupa în rîndurile de față.

Intervențiile arheologice urmau să rezolve: cunoașterea întinderii teritoriale a așezării; precizarea stratigrafiei terenului, dezvelirea și studierea complexelor de locuire descoperite prin lucrările respective, salvarea obiectelor de interes istoric etc.